

Philipp Bouhler

BITKA ZA NJEMAČKU

Izvor: Philipp Bouhler, *Kampf um Deutschland. Ein Lesebuch für die deutsche Jugend* (München: Zentralverlag der NSDAP., Frz. Eher Nachf., 1939)., poglavlje: 6., 7. i 9.

München — Nürnberg — Berlin: 3 grada pokreta

I. Od Sterneckergäßchen-a do Königsplatz-a

Ove riječi obuhvaćaju povijest razvoja NSDAP-a u Bavarskoj, kao strukturni prikaz povijesti pokreta diljem Reicha. Ništa jasnije ne pokazuje čudesan uspon nacionalsocijalizma iz sitnog, nevažnog i preziranog pokreta u pokret milijuna Nijemaca, od lokacija njegovih ureda. Pokret nije imao ured kada se **Adolf Hitler** pridružio mladoj *Njemačkoj radničkoj stranci*. Posao se obavljao u domovima članova. Hitler je odmah prepoznao potrebu za poslovnim uredom, i njegov napor rezultirao je time da je stranka priskrbila poslovni ured 1.1.1920. Na lokaciji je bila soba u Sterneckerbräu na Thal 54, s ulazom na Sterneckergäßchen. Ali, to je bio „poslovni ured“, te je nakratko poslužio svrsi.

Jednoga je dana Hitler na ulici sreo svog starog ratnog druga **Max Amanna**. Bio je Hitlerov nadređeni. Još tada Hitler je imao bezbroj problema u svojoj maloj stranci. Protiv njega su se pravile spletke. Morao je potrošiti mnogo vremena i snage da bi proveo potrebne odluke, a poslovne stvari nisu bile baš u najboljim rukama. Hitler je shvatio da je Amann dobar čovjek, pa ga je pitao da li želi postati poslovni upravitelj NSDAP. To je bilo na kraju srpnja 1921. Iako je Amann bio na dobro plaćenju poziciji u Bayerischen Siedelungs-und Landesbank, s nje je otišao. Njegova neizmjerena radinost, njegove poslovne sposobnosti i njegova neograničena energija uskoro su prevladali sve teškoće. Preuzeo je *Völkischer Beobachter*¹ nekoliko mjeseci kasnije, te ga čvrsto uskladio. Sada je Adolf Hitler znao da su poslovne stvari u dobrim rukama, te je mogao usmjeriti svoju energiju na svoje prave zadatke. Amann je mislio da mali mračni kutak od Sterneckergasse nije prikladan za privlačenje članova, i uskoro je našao novi poslovni ured u bivšem restoranu u Corneliusstraße 12. Sprijeda je bila prostrana prostorija, naknadno podijeljena pultom. Tamo se smjestila stranačka djelatnost. Naplaćivale su se članarine, distribuirali propagandni materijali, davale informacije. Podaci o članstvu kasnije su se čuvali u velikom željeznom sefu. **Julius Schreck** i ostali radili su za pultom, isto kao i na telefonskoj centrali. Tijekom zimskih mjeseci, ta soba je bila sklonište za nezaposlene članove stranke i simpatizere koji su radili mnogo buke igrajući karte. Galama je ponekad znala biti tolika da se nije moglo pričati, a **Christian Weber**, koji je vodio ured, morao je isprazniti prostor svojim dugačkim jahačkim bičem. U stražnjem dijelu je postojala „dvorana za sastanke“, u kojoj je stari stol za bilijar poslužio kao stol za konferencije. Kasnije je tu smješten rastući broj daktilografa. Postojala je još jedna mala i skrivena soba za vodstvo stranke i poslovni ured, u kojem su se diktirala pisma i primali posjetitelji. Druga soba je kasnije bila ured poručnika **Brücknera**, vođe Münchenske SA. **Göring**, nacionalni vođa SA, svoj je ured dobio 1923. u uredničkoj zgradi od „VB“, u Schellingstraße 39/41.

---

¹ Službeno glasilo NSDAP-a (op.prev.)

Nakon kolapsa 1923., tijekom užasnih vremena bez vođe, dok Adolf Hitler nije napustio zatvor krajem 1924. i s početkom iduće godine, nismo uopće imali poslovni ured, kamo li novac ili uredsku opremu, jer je Bavarska vlada uzela cjelokupno vlasništvo stranke 10. studenog 1923. i ilegalno ga zadržala. Rad stranke preseljen je u urede „VB“-a u Thierschstraße kod **Reichsschatzmeister Schwarza** i mene kao poslovnog upravitelja. Kompletno osoblje vodstva stranke imalo je jednog tajnika. Počeli smo tražiti prikladan prostor, no ništa nismo uspjeli naći. Spas je napokon stigao od stranačkog druga **Heinricha Hoffmanna**. On je imao fotografski studio na drugom katu u stražnjem dvorištu u Schellingstraße 50. Filmska tvrtka u stečaju dala je pojedine sobe u najam. Oni su morali iseliti, a mi smo uselili. Najveća soba, ispunjena starim crvenim namještajem, bila je Führerov ured. **Rudolf Heß**, Führerov osobni tajnik, sjedio bi u maloj dodatnoj sobi. Ja sam imao drugu obližnju sobu, a Reichsschatzmeister Schwartz -još su ga uvijek zvali rizničar- dijelio je ured s knjigovodom na kraju dugog hodnika. Svi smo bili jako ponosni na nas poslovni ured, koji smo korak po korak morali širiti. Jačanje pokreta zahtijevalo je enormne napore i rastuće osoblje. Već unutar par mjeseci je prostor postao neadekvatan. Prvi korak je bio zauzeti zlatarnicu pod stečajem u prizemlju. Ovo je postala soba za primanje, a veliki sef je čuvao na sigurnom podatke o članovima. Ured za Reichsschatzmeistera načinili smo u nekadašnjoj praonici. Kada je vodstvo S.A. postalo centralizirano, tavan je pretvoren u drugi kat. Sada smo imali dvoranu časti za pale 9. studenog, sa slikama pokreta i zastavama Münchenske SA. Problem je bio stakleni krov koji je bio u očajnome stanju, iz kojeg je prokišnjavalo. Više od toga, zgrada je bila u lošem stanju, svakakva osim dobrog izgleda. Trebalo se proći mračnim putem u prljavo dvorište dok se konačno ne bi došlo do našeg poslovnog ureda. Bili smo više no sretni da je imamo i što smo više novca trošili na to da naše sjedište napravimo čistim i korisnim, to smo manje pomišljali na to da ga napustimo. Führer bi se znao našaliti sa Hoffmannom: „Neće proći dugo prije nego što mi kao ptice kukavice preuzmemo gnijezdo i izbacimo te van iz tvog studija.“ To je upravo ono što se dogodilo. Nakon što smo preuzeli trgovinu vinom i posljednje tri sobe u prizemlju, trebali smo 1929. odjel za organizaciju II (*Organisationsabteilung II*). Nije bilo drugog izbora nego uvjeriti Hoffmanna da traži druge odaje. Sada smo učinili sve što smo mogli u Schellingstraße 50. Mislili smo si osigurati zgradu iza nas, no to nije zaživjelo. Morali smo tražiti drugdje, jer je stalno rastuće članstvo stranke i njene pojačane aktivnosti zahtijevalo novo osoblje. Pregledali smo različite zgrade i Führer je razmišljao o kupnji velike zgrade s uredima, no na kraju smo pronašli sasvim drukčije rješenje. Slučajno smo doznali na ljeto 1930. godine, da je „Palača Barlow“ u ulici Brienner na prodaju. Pogledali smo ju i bili oduševljeni. Nismo imali novaca, ali smo kupili zgradu za 1.5 milijuna Reichsmaraka. Odmah smo apelirali na cijelo članstvo stranke za priloge i uspjeli smo. U tekućem smo se siječnju uselili u renoviranu zgradu. Sigurno je bilo kritičara čak i u stranci koji su se pitali što bi stranka trebala raditi s tako velikom i skupocjenom zgradom! Palača! Radnička stranka u palači!

Führer je prekinuo diskusiju i preimenovao palaču Barlow u „Smeđu kuću.“ Ubrzo je postala poznata diljem svijeta kao simbol Führera i njegovog pokreta. Događaji su pokazali da nije bilo boljega rješenja za stožer NSDAP-a. Uistinu, uskoro je postalo jasno da je i Smeđa kuća postala premala za rastuće aktivnosti Reichsleitung-a. Trebali smo susjednu zgradu za stožer S.A., stoga je hotel „Der Reichsadler“ preuzet od strane

Reichsorganisationsleitung-a. Ipak, konačno su Führer i njegovo osoblje imali vrijedno mjesto koje je bilo prikladno za veličinu i važnost pokreta.

Bavarska narodna stranka, ministar unutarnjih poslova i šef Münchenske policije bili su izvan sebe. Tražili su bilo koji razlog za intervenciju protiv nacionalsocijalista. Pretresi su slijedili jedan za drugim, ali sve je bilo uzalud. Führer je bio suviše inteligentan da bi tolerirao bilo kakvu ilegalnu akciju od strane članova pokreta ili da bi neopreznim riječima ugrozio završni uspjeh koji bi bio osiguran prije ili kasnije. Kada su pretresi propali, probali su drugim sredstvima. Jednog dana je 200 naoružanih policajaca došlo kamionima, te okružilo i zatvorilo ulicu Brienner. Cijela vojska kriminalističke policije došla je za njima te pretresala nas stožer od vrha do dna u potrazi za nečim inkriminirajućim. Okupirali su nas stožer na dva dana i dvije noći. Smeđa kuća nalikovala je na vojni kamp. Policija je stajala na svakome ulazu i telefon je bio nadziran. Ali napad je propao; napokon su napadači morali odustati.

Napredovanje pokreta više se nije moglo zaustaviti. Nakon pobjede 30. siječnja, Bavarska vlada morala je otići 7. ožujka 1933. Napokon, Adolf Hitler je imao slobodne ruke, kao i stožer NSDAP-a. Zajedno sa briljantnim arhitektom profesorom **Ludwig Troostom**, koji je nažalost preminuo prije nego što je njegov rad dovršen, sagradio je dvije velike građevine zvane „Führerbau“ i zgradu administracije koje danas okrunjuju trg Königsplatz i čine centar nacionalsocijalističkog pokreta. S obzirom na ove zgrade i davanje ponosnog imena prijestolnice pokreta Münchenu, Führer je donio odluku:

München će zauvijek biti stožer NSDAP-a.

II. Grad stranačkih skupova

U godinama nakon prvog svjetskog rata, moglo se uočiti čovjeka koji ide od mjesta do mjesta u sjevernoj Bavarskoj s naprtnjačom ispunjenom antisemitskim pamfletima. Nikada nije bio umoran od skupova u kojima je ljudima govorio o opasnosti koju čine židovi u svijetu. Tvrdoglav, neprestani rad učitelja **Juliusa Streichera** izgradio je spremne ljude. Oni ga nisu ostavili krajem 1922. godine kada je napustio Njemačku socijalističku stranku i pridružio se NSDAP-u. Kasniji vođa Franačke bio je jedan od prvih koji su naviještali nacionalsocijalizam u Franačkoj. Njegov cilj bio je osvajanje crvenog Nürnberga i njegovo pretvaranje u tvrđavu nacionalsocijalizma i središte antisemitizma. Poveo je tešku i gorku borbu, ali je uspio. Nürnberg je ubrzo postao drugi do Münchena, ne samo po članovima, već i entuzijazmu za cilj. Ovdje je više nego igdje Führer mogao biti siguran u ispunjenost dvorana i javnom iskazivanju podrške njemu.

1922. godine marksisti su bili sposobni prekinuti čeličnim šipkama „Dan topništva“. Ali 1. rujna naredne godine, impresivan „Njemački dan“ je održan na Deutschherrenwiese, koji svoje nastajanje duguje „Njemačkoj borbenoj ligi“.

Ovo je olakšalo Führeru da donese odluku da u proljeće 1927. održi treći Dan stranke unutar zidova ovoga lijepoga grada Reicha.

Danas stranački dan pokreta nije samo stvar tradicije i stila, već iznad svega simbol jedinstva nacije. On utjelovljuje srednjovjekovni koncept Reichstag-a u njegovoj punoj moći i slavi u novorođenoj širokoj formi. Isto to omogućava Führer – isto što i čini Reichstag u Berlinu – s forumom u kojem može baratati političkim stvarima koje se tiču čitavog svijeta. Samo dijelovi velikih formacija, samo dijelovi onih čija srca kucaju u skladu s milijunima drugih, mogu iskusiti otkriće ovih dana svake godine. Nekada je stranački skup bio izlaganje nacionalsocijalistima isto kao i njihovim neprijateljima te onima koji su indiferentni prema snazi i nezaustavljivom rastu pokreta. Članovi su primali novu snagu za predstojeće borbe, a ostali bi vidjeli da su sve price o opadanju i propadanju NSDAP-a neistine.

Führer je prve četiri zastave SA posvetio 28. siječnja 1923. na Münchenskom Marsfeldu. Mladi pokret bio je ispunjen strastvenom hrabrošću i željom za akcijom, zahtijevajući rješavanje njemačkog problema snagom. Nisu znali da će gorak dan u studenom smrskati sve njihove nade i planove.

Tri i pol godine kasnije, Adolf Hitler izabrao je Njemačko narodno kazalište u Weimaru kao poprište za skup i posvećenje svih zastava nacionalsocijalizma. Tamo gdje je jednom Weimarska koalicija blagoslovila ne-njemački sistem države (Weimarsku republiku), Führer je krvlju posvećenu zastavu 9. studenog predao u odane ruke njegova SS-a. Dan stranke u Weimaru slomio je sve što je obuzdavallo stranku od njezine ponovne uspostave. Nova snaga ispunila je srca nacionalsocijalista, još jednom rasla je nada da će Reich jednom biti njihov.

Dan stranke 1927. u Nürnbergu bio je veličine koja je odgovarala rastu stranke. To je bila najveća proklamacija slobode u Njemačkoj od nezaboravnih dana kolovoza 1914. godine. Masovni skupovi i 13 posebnih sjednica o aspektu nacionalsocijalističke politike i organizacije održavani su na različitim mjestima u svečano ukrašenom gradu. Velika konferencija delegata održana je u velikoj dvorani Kulturvereinhaus-a. Arena Luitpoldhain bila je idealno mjesto za marširanje SA i posvećivanje zastava, čak i ako mase koje su dolazile kamionima, vlakovima, biciklima i pješice nisu bile dovoljne da ispune arenu.

Veliki događaj za Nürnberg, ipak je bila procesija SA. Stanovništvo je klicalo dok su oni marširali ulicama do Hauptmarkt-a, sadašnjeg Trga Adolfa Hitlera, gdje je Führer stajao u svome automobilu dok bi njegovi sljedbenici marširali. Adolf Hitler je osobno nadzirao pripreme, opetovano putujući u Nürnberg sa svojim pomoćnicima da razrađuju svaki detalj. Dolasci i odlasci, smještaj i pripreme, zatvaranje ulica i osiguranje, rute prolaska masa zahtijevali su veliku brigu i velike pripreme da bi sve prošlo u najboljem redu. Pokret je morao napraviti svaki napor da bi se uspješnost osigurala.

Za uspjeh stranačkog skupa, atraktivnost drevnog grada Reicha, i prikladnost područja Führera je nagnalo da izabere Nürnberg za idući stranački skup, koji bi se trebao održati od 1-4 kolovoza 1929.

Razne su lokacije sada bile određene, ali sve je bilo veće i impresivnije no prije. Preko 100 000 ljudi došlo je u 170 specijalnih vlakova i bezbrojnim kamionima u Nürnberg, čije su ulice nosile biljeg nacionalsocijalizma.

Stranačkim skupovima iz razdoblja borbe nikada nije mogla biti dana potpuna pažnja. To je postalo jasno pokretu i naciji nakon pobjedonosne nacionalsocijalističke revolucije. Sada je Führer imao potrebnu slobodu djelovanja da provede stranački skup kako su njegova volja i duh htjeli. Prvi naponi napravljeni su za proširenje područja Luitpoldhain do granice proširenja prikladne novim uvjetima. Uskoro su se isto mogli vidjeti Führerovi divovski građevinski projekti, s kojima će zauvijek biti povezana imena poput Speera i Ruoffa. Führer je odredio da će Nürnberg zauvijek biti grad stranačkih skupova. Svjetska reputacija grada, već poznatog iz srednjovjekovnih vremena, bila je vraćena. Tada je **Albrecht Dürer** stvorio remek djela umjetnosti, **Peter Bischer** stvorio je najuzvišenije skulpture od kamena i bronce, a **Hans Sachs** podigao popularnu literaturu na najviši nivo. Izvanredni obrtnici iz svakog polja djelatnosti procvjetali su u poslu i trgovini. Nürnberg je bio centar njemačkog kulturnog života. Nije slučajnost da stranački skup svake godine počinje izvedbom "Meistersinger." Što bi bolje moglo pristajati od ovog besmrtnog remek djela Richarda Wagnera? Zaziva čaroliju starog Nürnberga i glasno i moćno ukazuje na junačku borbu Adolfa Hitlera za njemački narod.

Izvan starih zidova i tornjeva koji svjedoče o velikoj prošlosti, a opet povezan s njima s tisućama spona, novi Nürnberg raste prema Führerovoj želji. Njegov genij priziva goleme građevine, hramove naše vjere, naše žudnje, naših djela. One daju vječni izraz nacionalsocijalističkog duha u mramoru.

Nürnberg je danas za nas pojam. Stari, a opet istodobno mladi grad most iz staroslavne prošlosti u ponosnu sadašnjost i slavnu budućnost. To je dragocjeno svetište koje drži stare i nove tradicije. Njegovi spomenici i godišnji događaji vezani uz njegovo ime su manifestacije novog političkog i kulturnog stila.

III. Bitka za Berlin

Berlin ne smije biti ignoriran kada se u obzir uzmu tri grada koja su sile od posebne važnosti u povijesti pokreta. Berlin! Grad Reicha i sjedište vlade Reicha, metropola, svjetski grad, Berlin – beskrajno more s populacijom većom no u Švicarskoj! Berlin napokon, grad gdje se tijekom borbe za moć sve posložilo, gdje je korak proleterskih masa bio glasniji i odlučniji, gdje je židov bio potpuno uvjeren u svoju moć i zato očigledniji i bezobrazniji no igdje drugdje.

Kad se nacionalsocijalistički pokret počeo oporavljati od doživljenog sloma 9. studenog i počeo širiti prema sjevernoj Njemačkoj, uključujući i Berlinu, uvjeti su bili vrlo neskloni. Tijekom zatvaranja Adolfa Hitlera, unutarnji i osobni problemi razdvojili su narodni pokret, s rezultatima ponovnog uspostavljanja stranke. Problemi su još uočljiviji bili u golemim gradovima poput Berlina. Asfaltna divljina sa svojim većinskom proleterskom populacijom bila je plodno tlo za političke grupe svake vrste. Rezultat je bio da su berlinske lokalne grupe NSDAP-a unatoč velikom radu bile nigdje, što je bila velika

zarinutost za München. To je bilo u istoj državi gdje je njemačka radnička stranka došla prije Adolfa Hitlera da da značenje i svrhu svojoj borbi. Berlinu je također nedostajala osobnost stasa koji bi osvojio mase radničke klase za nacionalsocijalizam s moći svojih riječi, koji bi se suočavao s vođama drugih stranaka, koji bi se suprotstavio intelektualnim aktualnostima sistema razdoblja i borio protiv brutalnog terora političkog podzemlja, sve tijekom dizanja zastave sa svastikom u gradu milijuna.

Vodstvo stranke je neko vrijeme čekalo, nadajući se da će se vođa u Berlinu sam pojaviti. Tek nakon raznih pokušaja koji su se pokazali neuspješnima Führer je u jesen 1926. osvajanje Berlina odlučio povjeriti dr. Goebbelsu, dajući mu za to posebne ovlasti. Dr. Goebbels se već dokazao kao pokrajinski vođa Rhineland-a da je strastven i uzbudljiv govornik radnicima na području Ruhra. Događaji bi pokazali da li je on ili nije pravi čovjek za pokrajinskog vođu glavnog grada Reicha. 30. listopada 1936., na desetu godišnjicu pokrajine, Führer se ovim dirljivim riječima zahvale obratio dr. Goebbelsu: *„Tvoje ime simbolizira ovu desetogodišnju borbu za Berlin! Ono neće nikada izbljediti iz njemačke povijesti, iz povijesti nacionalsocijalističkog pokreta, i nikada iz povijesti ovoga grada.“* Uistinu, povijest NSDAP-a u Berlinu počinje s danom kada je dr. Goebbels nad njim preuzeo vodstvo. Morao je unijeti velike promjene da bi ojačao organizaciju, uključujući izbacivanje velikog broja urotničkih svadljivih članova. Stranački stožer bio je u stražnjem dvorištu Potsdamer ulice znane kao „opijumski brlog.“ Ovo je ubrzo zamijenjeno čistim, dostojanstvenim uredima u Lützowoj ulici, a kasnije u Hedemannovoj ulici. Počeo je organiziranu kampanju propagandom i sastanke koji su se postupno širili od Spandaua na cijeli grad. Očigledno je da je berlinski NSDAP trebao svoju vlastitu "Hofbräuhaus bitku" da bi dokazao svojim protivnicima da može stati protiv krvavih djela crvenih. 11. veljače 1927. dr. Goebbels govorio je u dvorani Pharus, komunistima u crvenom okrugu Wedding najdražoj dvorani za sastanke: *„Vlada se bliži svom kraju. Nova se Njemačka mora izgraditi! Bijeli ovratnici i plavi, sudbina njemačkog naroda je u vašim rukama.“* Te riječi su bile naslov na velikim crvenim posterima na svim oglasnim stupovima. Marksističke stranke sastanak su vidjele kao objavu rata, i bile su u pravu. NSDAP je namjeravala napasti njihove najjače okruge. Kako je dr. Goebbels ušao u dvoranu tako ju je policija zatvorila na sat i dvotrećinski je bila napunjena crvenim borcima. Jedan crveni huškač dobacivao je provokativne opaske te je bio izbačen iz dvorane od strane nekoliko ljudi iz SS-a. To je crvenoj rulji bio znak za napad. Ono što se slijedeće dogodilo bilo je identično onomu što se dogodilo pet godina ranije kada je jedinica prvog Jurišnog odreda zaslužila svoju slavu. I ovdje je sitna manjina fanatičnih nacionalsocijalista započela kako se činilo beznađnu bitku protiv brutalne crvene sile koja se smanjila na ništa. Pobjedili su na kraju, omogućavajući rast pokreta.

Elementi koji su okarakterizirali nacionalsocijalističku bitku diljem Reicha jasni su u koncentriranom obliku bitke za Berlin. Bilo je upravnih problema i teškoća svih vrsta, periodičnih govornih zabrana za pokrajinskog vođu, zabrana SA i cijele stranke, zamornih suđenja, potraga, uhićenja, zatvora, tučnjava u dvoranama, i ubojstva posvuda... Cijela bitka isparavala je tijekom slavne ere potpredsjednika policije Isidora Weissa, čije je pravo ime bilo Bernhard umjesto Isidor. Kakogod, njegovi korijeni i njegov nos potpuno su opravdali posprdanu ime koje su mu berlinski šaljivci dali.

Razdoblja kada je stranka bila zabranjivana postavili su velike izazove članstvu stranke. Stranka je održala nestabilnu egzistenciju pod krinkom organizacija poput štednih društava, kuglačkih i plivačkih klubova. Nestale propagandne aktivnosti bile su zamijenjene, do određene granice, osnivanjem novina "Der Angriff." Slogan „*Unatoč zabrani nismo mrtvi*“ pomogao je stranci da prebrodi krize, koje su pred kraj prijetile otuđivanjem čak i najpredanijih članova.

Sada su došla bolja vremena, vremena koja su opravdavala najteže žrtve. Invazija na marksističke redove više nije mogla biti zaustavljena. Na noć izbora Führer bi nervozno stajao u Münchenu dok bi mu Doktor javljao broj glasova za nacionalsocijaliste iz okruga radničke klase, brojeve koji su nadmašili njegova očekivanja. Nijedan od povremenih i neizbježnih zastoja koji su ponekad prijetili berlinskom NSDAP-u a čak i uniji cijeloga pokreta nisu mogli zaustaviti Adolfa Hitlera. Javna neposlušnost dr. Otto Strassera, koji je uvijek bio podstrekač, pobuna SA koju je vodio Stennes, izdaja Gregora Strassera – svi su oni prošli poput duhova.

Mnogo krvi teklo je u potocima u bitci za Berlin. Mnogo obećavajućih berlinaca morali su dati svoj mladi život za bitku, bitku za Njemačku. Netko se ne može prisjetiti ovih žrtava bez prisjećanja besmrtnog ubijenog 23. veljače 1930. Berlin je bio mjesto gdje je on, mladi student **Horst Wessel** gradio jedinicu mladih momaka koji su se do tada ponosno nazivali proleterima, no sada su bili ispunjeni borbenim duhom koji je proizašao iz nacionalsocijalističkih ideala. I povjerenje u nadolazeću pobjedu dovelo je do pjesme koja je njegovo ime učinila besmrtnim. "*Dignite zastave visoko, zbijte redove...*" To nije samo portret marša berlinske SA ulicama na istoku i sjeveru grada. To je zapovijed, naredba, apel na savjest drugova da ne pokleknu ili oslabe sve dok Hitlerove zastave ne budu vijorile na svakoj ulici. Horst Wessel utjelovljuje mlade vođe novog doba i njegovo ime je nastalo za neznalog SA čovjeka.

Führer je često govorio u Berlinu, u Clou i sportskoj dvorani. Ali samo u ovoj odlučnoj godini 1932. je postao redovan gost u glavnom gradu Reicha, odsjedajući u hotelu Kaiserhof. Pregovori za preuzimanje vlade odvili su se u Berlinu, kao i posljednje političke i diplomatske borbe. Zadnje barijere su morale biti eliminirane dok put za najsposobnije u Njemačkoj ne bi bio oslobođen. Danas Berlin ima veliku sreću da ima Adolfa Hitlera za Führera i Kancelara njemačkog naroda u suštini, i da preuzima veću ulogu od bilo kojeg grada u Njemačkoj po svojoj borbi, radu, planovima i brigama. Transformacija Berlina je počela. Ovaj slučajan golem rast grada ukrotiti će Führer svojim planovima. Unutar par godina, kamena divljina dobiti će novo lice, obilježeno velikim alejama, impresivnim trgovima i uzvišenim građevinama. Ovo su također simboli onih golemih zadataka s kojima se Adolf Hitler i njemački narod moraju suočiti: izgradnja nacionalsocijalističkog njemačkog Reicha.

Njemačka je naša

"Hindenburg imenuje Hitlera Kancelarom!"

Novosti su šokirale Njemačku 30. siječnja 1933. Neki su mislili na svoje grijehe protiv pokreta i Njemačke i bojali se budućnosti, osim ako nisu bili u mogućnosti da uzmu svoj novac preko granice otkuda bi pod stranom zaštitom mogli nastaviti ispucavati svoje otrovne strijele na Njemačku. Oni koju su se napatili posljednjih godina zahvalili su Providnosti za konačnu promjenu stvari. Osjećaji Führera i njegovih sljedbenika koji su se žrtvovali i patili tijekom godina borbe ne mogu se izraziti riječima. Sve je još jednom preletjelo pred njihovim očima: teški, naoko beznadni počeci pri izgradnji pokreta, borba protiv svih ostalih političkih sila u Njemačkoj, bitka sa sudbinom koja im se protivila, izbori, marševi, sastanci, tučnjave u dvoranama za sastanke i na ulicama, suđenja, zatvorenički uvjeti, bolnice, lica ubijenih drugova koji nikada neće vidjeti obećanu zemlju... Potreba, bitka, žrtva, bol, očaj, ali i ljepota neodoljivog uspona okrunjenog uspjehom, užitak u vlastitoj snazi, u osobnom izazovu i postignućima, neizreciva radost vremena borbe i idealizma, sve je ovo na trenutak opet zaživjelo u njihovim mislima i srcima.

Kako je Führer stajao iza starog predsjednika Reicha i slušao odobravanja stotina tisuća nazočnih na Wilhelmplatzu, znao je da će naslijediti enormne izazove koji su bili tamo prije njega. Nepokolebljiva vjera koja ga je provela kroz godine borbe dala mu je snagu da iskoristi moć koja mu je sudbina dala na način koji bi koristio za dobro naroda i nacije. Ispod njega prolazile su smeđe kolone slobode, opijene radošću dugo očekivane pobjede. Plamenovi njihovih baklji obasjali su njihova sjajna lica, njihove svjetleće oči. Ocean svjetla ispunio je siječanjsku večer. Svastika, simbol njihove borbe, zastava njihove pobjede, vijorila se ulicama... Crvena rulja odgovorila je s impotentnim bijesom. Na dan nacionalsocijalističke pobjede, komunisti su na svoju listu uspjeha mogli dodati ubojstva dvojice hrabrih Nijemaca. Učinili su svoje zadnje pokušaje. Sa opakošću koja može doći samo iz kriminalnih umova, pokušali su organizirati oružani otpor. Zapaljeni Reichstag trebao je biti baklja koje je trebala biti ubrzanje krvave pobune. Nisu uspjeli. Nacionalsocijalistička vlada i njena policija bili su na straži. Požar u Reichstagu brzo je opažen, i brza akcija je smanjila velike probleme. Najjače mjere poduzete su da se vrati red u Pruskoj. Izbori za Reichstag sa 5. ožujka dokazao je da veliki dio naroda stoji za nacionalsocijalističku revoluciju. NSDAP je imala gotovo polovicu svih glasova a sa svojim saveznicima imala je apsolutnu većinu u Reichstagu. To je osiguralo parlamentarne temelje za novi smjer, iako je Adolf Hitler čvrsto odlučio slijediti svoj put bez obzira, jer to je bio jedini način da se Njemačkoj da sloboda. Protivnici, koji su ipak ponegdje još vladali, morali su se polako i tiho predati. Nacionalsocijalistički pokret posvuda je zadobio moć. Čovječna stranka u Bavarskoj izdržala je najduže. Morala se predati 16. ožujka 1933.

21. ožujka 1933. njemački se Reichstag okupio po prvi put u potsdamskoj garnizonskoj crkvi. Na ovom su povijesnom mjestu pokopani veliki pruski kraljevi, državna ceremonija uvela je u novu epohu njemačke povijesti.

Njemačka je opet pripadala Nijemcima!

Put ka boljoj budućnosti bio je otvoren!

Adolf Hitler mogao je početi s izgradnjom Trećeg Reicha!

Pobjeda vjere!

Pogledi na svijet odgovorni su za glavne promjene u ljudskoj povijesti. Ljudi koji stvaraju, nose i propagiraju svjetonazore postaju besmrtni. Pojedinci blistavih umova razvijaju sliku o tome što bi moglo postati od zbrke svijeta oko njih, i daju joj vidljivi oblik.

Jedno ime se izdvaja iz središta tame i jada vodeći njemačko ponovno rođenje: Adolf Hitler. Adolf Hitler i nacionalsocijalizam jedno su te isto. Führer i pokret koji je stvorio su dinamične sile koje su nemoguće učinile mogućim. Spasile su Njemačku s ruba pakla i dale joj novo lice, njeno pravo lice. Najbolja stvar kod ovog moćnog čovjeka je: vjerovao je. Vjerovao je u Njemačku kada se oko njega sve raspadalo: ponosni i moćni Reich Wilhelma II. zajedno s njegovom vojskom, ekonomijom, financijama, svim pojmovima o odanosti, poštenju, doličnosti i redu. Vjerovao je u njemačkog radnika kojeg je vidio zarobljenog u mreži pogrešaka i zbrke. Nisu bili razlog marksističke gluposti, već žrtve stranih hušaka. Ovaj nepoznati čovjek vjerovao je u svoju misiju, i ta je vjera iscrtala sva njegova djela. Nije prošao nijedan sat da nije osjetio unutarnju vatru koja ga je godinama pokretala u teškim danima i besanim noćima, svladavajući svaku zapreku, svaku prijevaru, svako razočaranje. Njegova vjera u svoj poziv bila je čvrsta i stabilna. Znao je da će mu njegov genij i sposobnost donijeti vodstvo njemačkog naroda, izgradnju države koja će nadići nadolazeća stoljeća. Ova vjera je moć koja se proširila na svakog njegovog sljedbenika. To samo objašnjava golemi idealizam koji je pokrenuo tisuće i tisuće njegovih sljedbenika da se žrtvuju i izdrže oskudicu svih tih godina.

To je jedini način da se razumije čudo: prvo je Adolf Hitler vjerovao u ponovno buđenje Njemačke, zatim šačica ljudi koji su bili spremni stati uz njega kroz sito i rešetko. Mala grupa izrasla je u stranku, u pokret, u početku sporo, zatim sve brže i brže sve dok nije postala lavina koja je izrasla u milijunski pokret, narodni pokret. Nakon četrnaest godina omotala se oko cijele Njemačke. Djelo nije bilo početak. Ništa veliko se ne događa u svijetu ako u početku nije bila misao. U početku je misao. U početku je misao, te je vjera ta koja pomiče planine i stvara akciju. Usamljena, snažna misao stoji nasuprot teške fizičke stvarnosti. Svijet volje i mašte napada svijet stvarnosti i preuzima ga. Kalkulacije kalkulata i sitničavih birokrata ne mogu stati protiv ideje genija koji djeluje po istinama vječnih zakona!

Nacionalsocijalistička revolucija je revolucija u najboljem značenju riječi, jer to nije puka promjena kabineta koja jednostavno mijenja postojeći sistem, prije je transformacija svih područja njemačkog života. Sve se pojavilo bez krvoprolića, bez nasilja bilo kakve vrste. Slijedilo je zakone logike, raslo je prirodno i bez ikakve prisile. Samo gdje je sudbina nacije bila na riziku pojedinci su bili ignorirani, jer je zajedničko dobro mnogo važnije od individualnog dobra. Temelj nacionalsocijalističke države je povjerenje. Vlada se može održati za neko vrijeme koje ignorira popularne osjećaje korištenjem bajuneta i strojnica. Jao takvoj tiraniji i teroru kada počne slabiti! Kada treba donijeti tešku odluku i mora prepoznati da njeni korijeni nisu ljudi, tada taj nije spreman dati sve svoje za to. Nijedna vlada na svijetu ne počiva na tako čvrstim temeljima kao njemačka Adolfa Hitlera, nijedna nema toliko ljubavi i odanosti za svog vođu i tako slijepo povjerenje u njegovo

donošenje odluka i način rada. Nijedan drugi narod svoga vođu ne podržava 99% kao što je to pokazao njemački narod na izborima 1936. Također nema nijedne druge zemlje u kojoj su vladini poduhvati imali uspjeh kao u Njemačkoj. Nepromijenjena primjena jasnog programa i realizacija visokih ideala doveli su do zdravlja i prosperiteta za cjelokupni narod. Nationalsocijalistička vlada Adolfa Hitlera postigla je velike stvari. Mnogo toga tek treba biti učinjeno, i što sadašnja generacija ne uspije učiniti završiti će najmlađi.

Učiniti će to jer su ispunjeni duhom Langemarcka, duhom muškaraca iz Feldherrnhalle i duhom Horst Wessela.

Prijevod:

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO NOVA EUROPA DER STÜRMER

I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE
PUBLIKACIJE NA **HRVATSKOM** JEZIKU

